

Sí. És cert. Tots acceptem, de bon grat, aquest procediment expedit de poder-nos fer un SOBRESOU. Però, vull preguntar. ¿L'accepten els clients? ¿L'acceptaríem nosaltres—si girant el contracte a l'inrevés—ens colloquéssim en la situació que volem posar al client? Ecco il problema. De fet, l'EXTRAORDINARI—convinguem-hi—no té altra raó d'existència i que el justifiqui que SUPPLIR la manca d'ingressos no obtinguts per manca de coratge en fixar—com a tipus mínim del preu de la conducta—el calculat, i molt ben calculat, per similitud, pel ponent. Bona prova del que diem és, a desgrat d'acceptar com a ben calculat, com a justament calculat, el preu mínim d'una pesseta per mes i individu, tot i l'entusiasme produït per la ponència que comentem, tot i les circumstàncies favorabilíssimes per a implantar la reforma, i la valenta actuació del Sindicat i els prestigiosos homes que anaven al davant en 1920, el preu actual de les conductes oscilla, avui encara, entre SIS RALS i TRES PESSETES al mes i PER FAMÍLIA. Cal observar que una família representa el PROMIG MÍNIM de cinc persones. I que amb moltes conductes hi van comprats dos matrimonis. I bé. Si l'extraordinari ha d'ésser considerat, per nosaltres, com el COMPLEMENT de la remuneració de la conducta, ¿que té d'estrany que hi hagi molts metges que s'oposin sistemàticament a l'augment de la quota de conducta? La conducta a PREU IRRISORI produeix la impressió, manté el convencionalisme i la ficció de què en un poble no hi caben els metges que hi haurien de cabre, i el metge o metges que hi viuen, podran haver de treballar més, però pensen poder viure més tranquils, car no han de témer la competència científica d'altres companys.

És l'afany al monopoli, és la concepció que encara sura del concepte de rectoria o notaria de què ens parlava el ponent en el capítol "LIMITACIÓ DE P. M. i el seu OBJECTE". La limitació ha d'ésser EVITANT LA CONCURRENCIA. Apart això. Si, ens és permès d'exposar les coses tal com són, sense acrimònies ni insídies contra ningú, però amb tota la serenitat i equanimitat que reclamen la ràpida i urgent solució del nostre problema col·lectiu, ¿què direm dels que tenen el concepte que la conducta no representa més que EL DRET d'entrada a la casa del client, on després hom ja procurarà de cercar-hi—essent

aquella contractada a preu irrisori—la compensació de l'EXTRAORDINARI?

¿Pot satisfer a ningú—per poc exigent que es sigui—aquesta ampla acceptació del concepte de l'extraordinari? ¿Acceptaríem nosaltres un tracte amb clàusules de contingut tan poc explícit com el que volem que ens acceptin els nostres clients?

Sempre havem sentit a dir que un tracte fet amb reticències, no s'avé amb les característiques o qualitats indispensables que ha de reunir tot tracte. La conducta, PACTADA a base de considerar, sense precisar-los ni definir-los clarament, com EXTRAORDINARIS TOTS ELS SERVEIS que NO SIGUIN la visita en hores ordinàries de treball es presenta a abusos, i un tracte que es presti a abusos, no és honest, ni just, ni legal, ni és tracte. En tot cas, és una illusió, sinó un engany. I el públic, els nostres clients, que quan no veuen altra cosa, veuen almenys la desproporció entre el que solen pagar per CONDUCTA i el que se li demana pels extraordinaris ho conceptua així mateix, les més de les vegades; sobretot a l'hora de presentar-li les notes d'honoraris, que sol ésser després que ja ha reaccionat de les angúnies pròpies de qui veia els seus en perill de perdre la vida o la salut. I que no exagero, ho demostren les resistències passives que tots havem trobat a l'hora de proposar la pràctica dels més senzills als més complicats procediments terapèutics nomenats EXTRAORDINARIS. ¿I que té de particular que així sigui? ¿És que no crida l'atenció del menys acostumat a les reflexions, veure que per la CONDUCTA de TOTA la família—sigui quin sigui el nombre dels individus que la formen—que per la conducta els cobrem la misèria de DIVUIT a TRENTA pessetes anuals, i els extraordinaris de la més insignificant de les malalties els costa quantitats MOLT, però MOLT SUPERIORS? ¿I què té d'estrany que, davant d'aquest procedir nostre—hi hagi qui malparli de nosaltres? ¿On es demostra la nostra lògica, la nostra conseqüència? ¿Com pensar en resoldre el fenomen de plètora? Tots els qui han parlat d'aquest fenomen, pesombre de l'estament, diuen, que hi ha pocs clients pel nombre de metges en exercici. I ho diuen, el mateix referint-se a aquest país nostre que a l'estranger. TOTS, però, solen referir-se a les capitals. El company